

Andrej Eberard Ravbar.

Med plemenitaži, ki so živeli kedaj na slovenskeji zemlji, sloveli so posebno baroni Ravbarji. Ta rodovina je prišla od koroške strani na Kranjsko in Štajersko, ter se je posebno o turških vojskah odlikovala. Zato je Ravbarje, ki so si mnogo zaslug pridobili za domovino in cesarja, povzdignil cesar Maksimilijan I. leta 1516 med barone; poprej so se namreč šteli k vitezom. A med vsemi Ravbarji se največ pripoveduje o slovečem baronu Andreju Eberardu Ravbarju, katerega vam denašnja slika kaže. Živel je v sredi šestnajstega stoletja in je bil prav za prav prvak avstrijskega plemstva. Slavni naš zgodovinar Valvazor ga primerja izraelskemu Samsonu, a drugi ga prisposodablja jo grškemu Herkulu. Bil je namreč velikan, kakoršnih je malo na svetu. Pravijo da je bil poltretji meter visok in čudovito močan. Nove podkove je lomil,

kakor bi se igral; po 56 kilogramov težko kamenje je metal, kakor bi se z mečkom (žogo) igral. Sovražnika na konji je znal presekat i od glave do sedla čez polovico. Posebno velika je bila njegova brada, katero je razčesano nosil, da je pred njim vihrala, kakor kako bandero. Spletena mu je segala do stopal, ter se je potem še nazaj zavijala do pasa.

Ta posebni mož je bil velik ljubljeneec cesarja Maksimilijana II. S cesarjem je potoval v ptuje dežele, in cesar je bil ponosen, da ima takega močnega váruha pri sebi. Tudi na viteške igre ali turnirje je hodil s cesarjem, in vsacega viteza je bilo groza in strah pred tem velikanom, ki je kakor strela podrl vsacega neprijatelja v prah.

Cesar Maksimilijan je baronu Ravbarju pokazal svojo posebno zadovoljnost s tem, da ga je imenoval dvornega svetovalca v vojnih zadevah.

Ravbar je umrl 68 let star na svojej graščini v Petronelu, med Dunajem in Požunom blizu reke Dunava. V ondotnej farnej cerkvi je pokopan, kjer še dandenes kažejo njegov grob, ki je iz kamena izsekan z njegovo podobo in njegovim grbom. Predno ga so v grob položili, vzeli mu so njegovi podédniki óni del brade, ki se je vihal nazaj od nog proti životu.

Kršćanstvo v svetovnej zgodovini.

Stoletja so minula do denašnjega dneva, odkar je krščanska vera prisvetila narodom. Tačasna ljudstva so izginila, in na njih pozorišče so stopila druga, in zopet ta so se drugim umaknila. Židje, takrat še močno in srečno ljudstvo, so se Rimljanom ustavljali; a sedaj so razneseni, kakor prah na vse kraje svetá, in njihovo krasno svetišče, tempelj na Sionu, je v razvalinah. Modrost poganov je izginila že davno iz javnosti; rimska oblast